

Lacrymæ Svper Immatvro Barbaræ, Clarissimi Et Excellentissimi Viri D.
Antonii Frevdeman, Summi Salinarum Saxonicarum præsidis ... Filiolæ
obitu 6. Mensis Augusti ... Anno christogonias MDLXXXI.

Lipsiae

Stuer, Barnim von

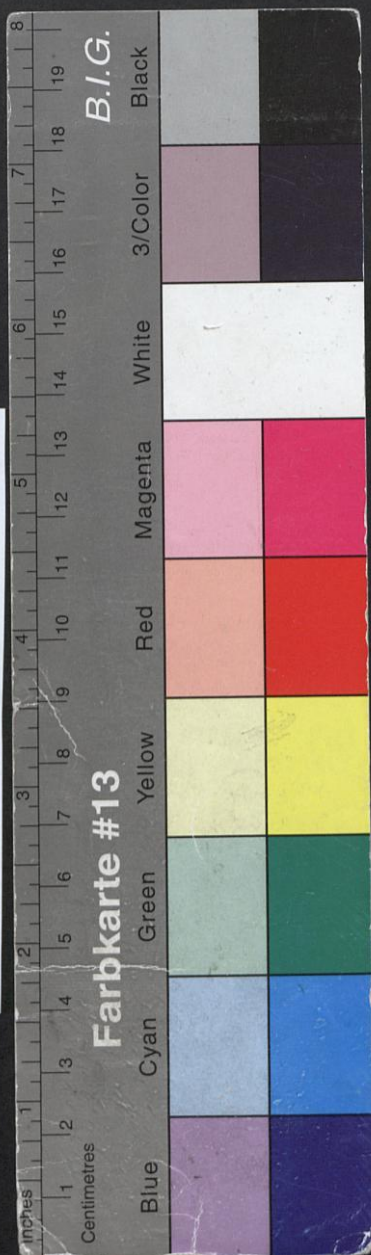
Phil 4° 00203/05 (168)

https://dhb.thulb.uni-jena.de/receive/ufb_cbu_00007344

urn:nbn:de:urmel-bfdf5ef3-e7f7-4375-ba6f-d75c1fae54707-00006708-19

Lizenz: <https://creativecommons.org/licenses/by-sa/4.0/>

LACRYMÆ 168.
**SUPER IMMATA-
 TVROBARBARÆ, CLA-
 RISSIMI ET EXCELLENTIS-
 SIMI VIRI D. ANTONII FREYDEMAN,**
 Summi Salinarum Saxoniarum præsidis, & Principis ac DD, JO-
 ACH. FRIDERICI, Archiepiscopus Magdeburgensis Admi-
 nistratoris, &c. à Consilij præcipuis, Filiolæ obitu. 6. Mensis
 Augusti circiter horam nonam vespertinam. An-
 no χριστογώνιας CIO IO LXXXI.
 SCRIPTÆ A

M. Barnimō Sthur Magdeburgensi.

Quisquis in hoc tumulto cineres, atq; ossa requiris
 Quæ recubent, versu perlege pauca breui.
 Hoc Nata in tumulto dormit charissima patri,
 Quando anima æthereas it repetita plagas.
 Hæc nondum vitæ, pia, quinq; peregerat annos,
 Traxit ut in casses mors truculenta suos.
 Forma venusta fuit, mætris decus ore ferebat,
 Sed, dolor, hoc iustam concidit ante diem.
 Parua puella fuit, potuit quæ magna videri,
 Est præce viuentem dum venerata DEVM.
 BARBARA nunc hei lugetur, mihi Nata tenella,
 Quam mihi lanificæ vi rapuere DEÆ.
 Præ lacrymis nequeo lugubres promere voces,
 Mors Natæ in mentem pallida quando venit.
 Quid gemis? ô iustum superes Pater oro dolorem,
 Desq; libens CHRISTO pignora chara Duci,
 Ergo tuos luctus & cordis poit dolores,
 His & inutilibus fletibus adde modum.
 Quin potius summo grates persolue tonanti
 Nunc quia 250 Angelico læta hilarisq; Choro.
 Nil etenim pariunt nobis hæc tempora læti.
 Vlla nec hic fallax gaudia mundus habet.
 Cætera ne dicam mortalis tædia vitæ.
 Quotidiè nobis quæ subeunda forent.
 Insuper & diram nobis hæc tempora pestem,
 Ni DEVS auertat, significare puto.
 Hanc igitur Vitam quis non mutaret Olympo?
 His quis in ærumnis viuere dulce putet?
 Crede mihi, tali qui viuos deserit æuo,
 Huic malè consultum non cupit esse DEVS.
 Parce igitur lacrymis, & tristes pelle querelas,
 Tristitia nec vanis luctibus ora preme.
 Id namq; est verum solamen, viua resurgent
 Membra etenim extremo clarificata die.
 Vos quoq; vos homines qui viuitis esse parati
 Debetis, vera specq; fideq; mori.
 Quid me lætificet? cœli quod Spiritus aulam
 Intrarit, licet hic corpus & ossa cubent.
 Saluete in placidam soluentes membra quietem;
 Donec ad hunc portum vos quoq; fata vocant.

LIPSIÆ
 Excudebat Ioannes Beyer 1581.

SVPER IMMATAVROBARBARÆ, CLARISSIMI ET EXCELLENTIS-

SIMI VIRI D. ANTONII FREYDEMAN, Summi Salinarum Saxonicarum præsidis, & Principis ac DD. IOACH. FRIDERICI, Archiepiscopatus Magdeburgensis Administratoris, &c. à Consilijs præcipuis, Filiolæ obitu, 6. Mensis Augusti circiter horam nonam vespertinam. Anno $\chi\epsilon\iota\sigma\omicron\gamma\omicron\nu\acute{\alpha}\varsigma$ CIO IO LXXXI.

SCRIPTÆ A

M. Barnimō Sthur Magdeburgensi.

Quisquis in hoc tumulo cineres, atq; ossa requiris,
 Quæ recubent, versû perlege pauca breui.
 Hoc Nata in tumulo dormit charissima patri,
 Quando anima æthereas it repetita plagas.
 Hæc nondum vitæ, pia, quinq; peregerat annos,
 Traxit vt in casses mors truculentâ suos.
 Forma venusta fuit, matris decus ore ferebat,
 Sed, dolor, hoc iustam concidit ante diem.
 Parua puella fuit, potuit quæ magna videri,
 Est præce viuentem dum venerata DEVM.
 BARBARA nunc hei lugetur, mihi Nata tenella,
 Quam mihi lanificæ vi rapuere DEÆ.
 Præ lacrymis nequeo lugubres promere voces,
 Mors Natæ in mentem pallida quando venit.
 Quid gemis? ô iustum superes Pater oro dolorem,
 Desq; libens CHRISTO pignora chara Duci.
 Ergo tuos luctus & cordis pons dolores,
 His & inutilibus fletibus adde modum.
 Quin potius summo grates persolue tonanti
 Nunc quia $\pi\epsilon\omicron$ Angelico læta hilarisq; Choro.
 Nil etenim pariunt nobis hæc tempora læti.
 Vlla nec hic fallax gaudia mundus habet.
 Cætera ne dicam mortalis tædia vitæ.
 Quotidiè nobis quæ subeunda forent.
 Insuper & diram nobis hæc tempora pestem,
 Ni DEVS auertat, significare puto.
 Hanc igitur Vitam quis non mutaret Olympo?
 His quis in ærurnis viuere dulce putet?
 Crede mihi, tali qui viuos deserit æuo,
 Huic malè consultum non cupit esse DEVS.
 Parce igitur lacrymis, & tristes pelle querelas,
 Tristia nec vanis luctibus ora preme.
 Id namq; est verum solamen, viua resurgent
 Membra etenim extremo clarificata die.
 Vos quoq; vos homines qui viuitis esse parati
 Debetis, vera speq; fideq; mori.
 Quid me lætificet? cœli quod Spiritus aulam
 Intrarit, licet hic corpus & ossa cubent.
 Saluete in placidam soluentes membra quietem:
 Donec ad hunc portum vos quoq; fata vocant.

LIPSIÆ

Excudebat Ioannes Beyer 1581.